

El dietari

Enric Millo, els creuers a Palamós o el futur de la Casa de Cultura, entre els temes de la setmana

Dissabte - Rams a les cunetes

La carretera de Bescanó, d'Anglès, d'Amer, de les Planes, del Brugent, de les petites hidroelèctriques... o la carretera del President, si així voleu anomenar-la, perquè porta al poble natal de Carles Puigdemont, és realment preocupant.

Des de fa temps, la Generalitat parla d'una inversió per millorar-ne la seguretat. Ho va anunciar el conseller Santi Vila, un expert en anuncis incomplets, mentre que a l'actual conseller Josep Rull no li he sentit dir res perquè dubto que sàpiga on cau aquest vial. No cal una gran inversió per convertir-la en una autovia, però sí que és indispensable millorar-ne la seguretat per evitar que continuïn proliferant els rams de flors a les cunetes.

Diumenge - Musculatura independentista

Observo autocars que des de Girona surten en direcció a l'avinguda Maria Cristina de Barcelona per assistir a l'acte en contra de la judicialització del procés independentista i per donar suport als càrrecs electes processats.

Al final, a Barcelona s'hi han acabat concentrant 80.000 persones, segons la Guàrdia Urbana. Bona part són arribats d'indrets amb molta convicció independentista. Poden ser més o poden ser menys, però la pregunta fonamental és si són suficients.

L'acte d'avui era una prova del cotó per saber fins a quin punt la política i els polítics han de continuar posant-se al capdavant de la desobediència sacrificant el seu futur. Són suficients 80.000? Crec que la pregunta es respon per si mateixa. Avui els polítics poden haver arribat a la conclusió que han de redefinir l'estratègia.

Dilluns - Casa de Cultura

És molt incert el futur de la Casa de Cultura de Girona. Durant dècades, aquest equipament va ser clau en una Girona amb una activitat cultural més aviat minsa i força provinciana. Des de fa anys, hi ha un projecte als calaixos de la presidència de la Diputació que els fa mandra recuperar. Diuen que estan refent aquell projecte perquè era massa ambiciós. La remodelació busca poder fer-la a trossos –en diferents fases– i, sobretot, invertint-hi la meitat dels 34 milions que es van preveure en el seu moment.

El vicepresident de la Diputació de Girona, Albert Piñeira, que és el responsable de la Casa, diu que començaran les obres abans de 2019. Apostaria que tampoc aquesta legislatura s'acabarà de concretar.

Dimarts - Creuers a Palamós

Fa set anys, sota l'aparent èxit dels creuers a Barcelona (caldrà estudiar allò que aporta i restar-hi allò que s'endú), Palamós va pensar que podia seguir aquell solc. Palamós deu tenir els seus atractius, però quan va posar en marxa el negoci dels creuers suposo que fonamentalment comptava amb el lluit cartell de la comarca, sense pensar que el turisme de creuer és força mandrós i li costa allunyar-se massa quilòmetres de la cabina i de les classes de zumba a la coberta. De fet, hi ha estudis irrefutables que sostenen que, sovint, entre el 20% i el 30% del passatge no baixa del barco.

Però a Palamós ni tan sols l'acompanyen els números. Aquest any, el port ha tancat una de les temporades de creuers més inclement de la seva història. Tan sols hi han atracat creuers amb 24.600 turistes. Em pregunto quants d'ells hauran abandonat la classe d'aquagym per acostar-se, per exemple, al deliciós Museu de la Pesca?

Dimecres - Prioritats

Benestar Social, segons explica la periodista Gemma Tubert, ha comunicat a l'Ajuntament de Figueres que no té diners per construir la segona residència per a gent gran a la capital altempordanesa. Un centre absolutament necessari per a una ciutat amb 45.000 habitants i amb només una residència pública.

A les llars d'avis, les llistes d'espera són tan desesperants que hi ha gent que mor a la porta esperant entrar-hi. I no són precisament gent amb recursos per pagar-se una llar privada. És inadmissible que la Generalitat digui que no té diners, perquè és absolutament fals. Cal ser honestos. Benestar hauria de dir: escolti, senyora alcaldessa,

no tinc diners per construir la seva residència perquè els diners els he de gastar en això i això altre. Prioritats.

Dijous - Temps canviants

Camino pel pont de Pedra de Girona i em trobo una concentració de la UGT, que fa una campanya sobre la precarització dels llocs de treball. Al mig del pont identifico la figura del secretari general d'aquest sindicat a Catalunya fent de reporter multimèdia. En Camil Ros, armat amb el seu telèfon Samsung, fent una transmissió televisiva en directe a través de les xarxes socials. Fa perfectes trèvelings com si fos un autèntic cameràman, enquadrant a la perfecció els sindicalistes, l'Onyar i la Catedral. Quan acaba, agafa el micròfon i fa el discurs central de l'acte.

Els temps moderns són per a la gent apanyada.

Divendres - Millo, el puto amo

Quan Josep Antoni Duran va deixar a la cuneta en Josep Enric Millo, el flamant delegat del govern a Catalunya va decidir picar a les portes d'ERC. Es va reunir amb Joan Puigcercós en un bar per oferir-se com a nou valor republicà. El tema no va reeixir i Millo va picar a una porta antagònica i va acabar reapareixent com a nou valor del PP. L'Enric és un gran prestidigitador ideològic. Capaç de servir al nacionalisme català i a l'espanyol amb la mateixa convicció i passió. És el puto amo, com diuen els rapers i els adolescents.

Qui havia de dir que aquell Josep Enric que picava a la porta d'ERC, animat per un futur d'estelades i de desobediència, acabaria essent la piconadora d'independentistes ocupant un càrrec, el de delegat del govern, que fa anys que s'hauria d'haver suprimit si a Madrid s'haguessin cregut que la Generalitat és l'Estat a Catalunya. En realitat, el delegat del Govern és l'agutzil de l'Estat.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/comarques/2016/11/20/dietari/815516.html?utm_source=rss